

חצר אחורית

מחזה מאת: איציק אלוני

הגהה: שלי אביסרה

כל הזכויות שמורות

©

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

תקציר

דהירה וגורי הם זוג שנאבק במשבר ארוך בחיי הנישואין שלהם. חייהם רצופי מריבות קטנוניות ומתישות שגובות משניהם מחירים כבדים. בניסיון לפתוח דף חדש ולהשאיר את העבר מאחוריהם עוברים לדירה מסתורית שבתחילה נראית כמקלט מבטיחה וטובה עבורם, אבל בהמשך מתברר שהיא מזמנת להם עימות חזיתי יוצא דופן עם עצמם, ובעיקר עם הכשלים בזוגיות שלהם.

הדמויות

דהירה	-	אישה
גורי	-	בעל
א. גורי	-	אלטר אגו
א. דהירה	-	אלטר אגו

תמונה 1

המקום: חצר קדמית של בית. בצד רואים את החלק החיצוני של חזית הבית ומספר הבית עשרים ושבע. רואים חלק מגג רעפים באדום ושחור משובצים כלוח דמקה. דהירה נכנסת לבמה מחפשת כתובת.

דהירה: בוא...! איפה אתה? גורי בוא, בוא מצאתי, זה כאן.

גורי: (מבחוץ) לא נראה לי.

דהירה: בוא תראה בעצמך.

{גורי ניכנס. בודק את השטח.}

גורי: (לאחר שהוא סוקר את המקום.) לא, אני לא חושב שזה כאן!

דהירה: למה לא כאן?!

גורי: תראי, השטח ריק. שומם.

דהירה: יש את מספר הבית. אין צמחיה אין כלום. זה מוכרח להיות זה.

גורי: כנראה שהלכנו לאיבוד בגללך.

דהירה: בגללי? (בציניות) בטח, כול השגיאות שאתה עושה, הן בגללי.

גורי: בגלל חוסר ההתמצאות שלך ושלי אני מותש.

דהירה: יש לי מפתחות של הבית, בוא נבדוק, אם ייפתח את המנעול, סימן שזה הבית.

גורי: אנחנו לא יכולים להכניס מפתח למנעול דלת כניסה לבית של אנשים שאנחנו לא מכירים. מישהו יכול להכניס לנו כדור!

דהירה: מאיפה אתה יודע שגרים בו אנשים?

גורי: יש שם אור. אני לא דופק על דלתם של זרים וזהו!

- דהירה: אם אתה מתבייש, אני אצלצל ואתה רק תעמוד בצד.
- גורי: את רוצה שיסתכלו עלינו כעל שכנים עתידיים הזויים?
- דהירה: כי אתה מתנהג בצורה הזויה.
- גורי: נו באמת די! אל תעשי בושות. אני אומר לך שזה לא כאן!
- דהירה: תקשיב, סרקנו את כל הרחוב...
- גורי: אולי דילגנו על הבית. בואי נחפש מחדש.
- דהירה: הרגע אמרת שאתה מותש, החלטת למרר לי את החיים?
- גורי: (מפנה מבטים ושוב בוחן את הבית. פוסק.) חד משמעית, זה לא הבית!
- דהירה: איך אתה קובע בהחלטיות כזאת?
- גורי: (בחוסר סבלנות.) השטח ריק! אור דולק באחד החדרים, בואי תראי. את רואה שם?
- לאן את מסתכלת? לא שם! לא לשם. מה את מסתכלת לשם?
תסתכלי לשם איפה שאני מצביע לך.
תחשבי קצת קדימה! רואה?
- דהירה: (מתפלאה) מה זה היה צריך להיות?
- גורי: סימן שאנשים גרים בדירה.
- דהירה: לא על זה שאלתי, אלא על "תחשבי קצת קדימה!"
מה אתה רומז שאני מטומטמת!?
- גורי: התכוונתי שנתקדם הלאה, קדימה.
- דהירה: אתה התכוונת שאני מטומטמת!
- דהירה מביטה בו בפקפוק, פולטת אנחת ייאוש, וחוזרת להסתכל בכתובת.
(האור מהחדר מהבהב.)
- גורי: מה את נפגעת מכל דבר...
- (בהתלהבות) ...הנה, ראית? היה שם שוב הבהוב מאחד החדרים.
- דהירה: (שהייתה שקועה בכתובת שבידה.) לא ראיתי.
- גורי: תסתכלי שנייה, אולי יבהב עוד פעם.

{שניהם מחכים להבהוב שלא מגיע.}

דהירה: בדקנו כבר, אין בית עשרים ושבע-א' או ב'.

גורי: יש פה טעות במספר.

דהירה: טעות? (מראה לו.) תראה שזאת הכתובת.

{האור בדירה כבה.}

גורי: או, ראית? האור הבהב שוב וכבה.

דהירה: לא ראיתי ולא רוצה לראות! כשמשאירים אור דולק בדירה סגורה כל כך הרבה זמן, יש סיכוי שהמנורה תהבהב לפני שהיא תישרף.

גורי: (רוצה לענות.) אולי יש שם ילד שמשחק עם המתג.

דהירה: (גוערת בו.) ואולי השאירו אור מפני גנבים?

גורי: אז למה...

דהירה: (בכעס) די!

גורי: ההסבר שלי...

דהירה: גורי מספיק! אתה מעצבן אותי!

גורי: את לא...

דהירה: אל תעשה מזה עניין! זאת כבר אובססיה. מיום ליום אתה נעשה יותר ויותר נודניק.

(מדברת לעצמה) ככה זה אתו כבר חמש שנים.

גורי: (בהיסוס) את יודעת מה אני חושב?

דהירה: לא רוצה לדעת.

גורי: למה לא?

דהירה: החלטת לבלבל לי את המוח היום!?

גורי: (מהרהר בקול.) יכול להיות... ש-או-לי, זאת הטעייה.

דהירה: איזו מן "הטעייה"?

- גורי: שולחים אנשים כדי להראות דירות כדי שירגישו שיש תנועה וביקוש.
- דהירה: (בזלזול) נו באמת... גורי, תתבגר.
אם אתה רוצה להיות בטוח בוא ניכנס לבדוק את ה"הטעייה".
- גורי: אני הולך לבדוק את החצר האחורית.
- דהירה: מה יש לבדוק בחצר האחורית?
- גורי: אמרו לנו שעל מה שהיה פעם דשא, מונחת מריצה מיוחדת מעץ.
לפי המריצה (אם תהיה)... אוכל לקבוע בוודאות אם זה ה-בית.
- דהירה: אין לך אמון בי?!
- דהירה: (מחכה לגורי שמהרהר. באופן פתאומי, ובקול רם.) תענה לי...!
- גורי: (נבהל) למה את צועקת?
- דהירה: למה אתה לא עונה מיד?! כפי ששמי הוא דהירה, אני אומרת לך בצורה ברורה וחד-משמעית שזה הבית!
- גורי: את אומרת... יופי... ואני אומר אחרת.
או, הנה שוב האור הבהב.
- דהירה: (אפילו לא מסתכלת, מתקרבת אליו.) תגיד, אתה ממצמץ לפעמים?
(פאזזה, דהירה מחכה למענה.)
- דהירה: ממצמץ או לא ממצמץ?!
- גורי: ממצמץ.
- דהירה: אז גם האור לפעמים מתחשק לו להבהב...אני מבינה שאתה רוצה להוציא לי את הרוח מהמפרשים, העיקר לא להיכנס לבדוק.
תגיד שאתה לא רוצה לעבור דירה ושכדאי שנחזור הביתה.
(בלעג כמו נזכרת) אהה...! עכשיו אני קולטת! אתה פוחד להיכנס.
- גורי: כדאי בכל זאת שאבדוק את החצר האחורית.
- דהירה: מה נתקעת על "החצר האחורית"?!?
- גורי: את יודעת שאני שונא להשאיר קצוות פתוחים. אם יש ספק, תמיד צריך לחפש אפשרויות נוספות.

- דהירה: (בחוסר סבלנות. לעצמה) אוי, הבנאדם הזה חסר עמוד שדרה.
- גורי: שמעתי אותך. יש לי עמוד שדרה, למרות שעשית לו עקמת. את גורמת לי לחוסר ביטחון, חוסר השראה, חוסר אנרגיה, חוסר אהבה.
- דהירה: יש פה צילום!
- גורי: האם הצילום מראה את כל האמת או שמסרו לנו אותו כדי לסבך ולבדוק אותנו?
- דהירה: תמשיך, תמשיך לטחון את אותו מונולוג עוד פעם, ובמיוחד שהדיכאון שלך תמיד ניכר על פניך.
- {גורי הולך ממנה בהפגנתיות.}
- דהירה: לאן אתה הולך?
- גורי: מאחור.
- דהירה: (לעצמה) עוד פעם הוא אומר לי "מאחור" גורי, למה מאחור? מה יש לבדוק מאחור אם יש לנו את החזית.
- גורי: אמרתי לך. כדאי לבדוק מסביב.
- דהירה: מה אתה מכונאי שבודק רכב? אם אתה הולך - אני חוזרת הביתה.
- גורי: די, תפסיקי לאיים ולהתנגד לכל דבר. את משגעת אותי! אי אפשר אתך...! את רצית לעבור דירה לתקופת ניסיון? (פאזזה) ואני זורם איתך ומשתדל לשתף פעולה אתך, "משנה מקום - משנה מזל" אמרת, ואני מסכים איתך.
- דהירה: תתבייש לך! רק אני רציתי? אתה לא רצית בשביל השירים הדפוקים שלך? (מחקה אותו בלעג) "אין לי מוזזה בבית הזה, המקום הזה חוסם לי את הזרימה."
- גורי: (לעצמו) איך שהיא מנסה לשלוט בכול דבר, העיקר להרחיק אותי...
- דהירה: (קוטעת אותו) מה אתה מקשקש לעצמך שם? אם אתה עצבני תעשה סיבוב ריצה. (מסמנת לניירות שבידה.) כאן כתוב רעפים באדום ושחור משובצים כלוח דמקה. למה להמשיך להתווכח? (מקרבת את הדף ממש קרוב לפניו ומנפנת בזעם.) הנה פה כתוב: "גג רעפים..."

- גורי: (מזיז לה את היד מפניו). די. מצילום שחור לבן...
- דהירה: (קוטעת אותו בכעס) אל תרחיק לי את היד כשאני מראה לך עובדות?! אתה רואה את הצילום. זה הבית ולא צריך להתווכח!
- גורי: למה אין צילום של הצד האחורי?
- דהירה: מה יש לך עם האחורי?!
- גורי: שם ההוכחה.
- דהירה: תראה, אני רציתי לבוא ולבדוק פיזית ואתה התעקשת שלא; "אני סמוך על החברה הזאת במאה אחוזים, אפס טעויות!" והנה מה יצא?
- גורי: מה יצא?
- דהירה: טמטום לשכור דירה בלי לראות.
- גורי: (לעצמו) עוד שנה כזאת ואני תולה את עצמי. (לדהירה) את לא רואה שכל הגגות בשכונה זהים? בבקשה, תסתכלי... שם, שם, שם, כולם עם אותו שטנץ, הוזמנו על ידי אותו קבלן שהרוויח מיליונים. עכשיו אני הולך מסביב ואם את רוצה ללכת הביתה, לכי.
- {גורי יוצא.}
- דהירה: (לעצמה) אחרי חמש שנים של נישואים, זה הסיכום? "לכי?" מה יהיה בעוד חמש שנים...? מה יהיה בעוד עשר שנים? איזו צרה... רק מלחשוב על זה בא לי לעזוב הכול ולהתגרש. (שולפת מפתח גדול מהרגיל. בחיך גדול.)
- {לפני שדהירה מספיקה ללכת לפתוח את הדלת מלפנים, גורי חוזר וקולט אותה}
- גורי: (עם כניסתו) נראה לי... לאן את הולכת?
- דהירה: (מציגה את המפתח) לדלת הקדמית.
- גורי: אין צורך. בואי לחצר וטראי משהו.
- דהירה: יש לנו את הפרונט מולנו, למה אנחנו צריכים להיכנס מאחור כמו גנבים?

גורי: (בנועם) אם את לא באה לחצר, אני אביא את החצר לפה.

דהירה: מה זה צריך להיות?

גורי: יש שם מריצה מעץ, היא מיוחדת - ואת צדקת.
(פאזזה קלה, ממתין)
נו, בואי ותראי אותה בעצמך.

דהירה: אני לא צריכה מריצה כדי לדעת שאני צודקת.
(תוך כדי שהם הולכים לחצר. רוטנת.) אמרתי לך ולא האמנת לי.

יוצאים. אור יורד.

תמונה 2

המקום: החצר האחורית של הבית. שביל של אור שמוביל עד למריצה שבפינה.
מריצה מיוחדת עשויה מעץ. צמוד למריצה גדל שיח שמסווה כמעט את כול המריצה.
גורי ודהירה נכנסים.

דהירה: איפה המריצה?

גורי: שם, את רואה מריצה מעץ?

{גורי מסית את השיח, המריצה נחשפת, עליה עלים שנשרו.}

גורי: תראי, הידיות... הגלגל... מיוחדת.

דהירה: (כדי להכעיס.) ידעתי שזה הבית.

{הולכת לכיוון חזית הבית.}

גורי: לאן את הולכת?

דהירה: לדלת הקדמית.

גורי: ניכנס כבר מהדלת האחורית!

דהירה: למה?

גורי: כי אנחנו כבר כאן!

דהירה: קודם היינו ליד הדלת הקדמית ואתה...

גורי: (קוטע אותה) למה את חושבת שכל העולם צריך להסתובב סביבך?

דהירה: בינתיים אתה מסובב אותי מלפנים ומאחור. למרות שאומרים שכניסה בפעם הראשונה לבית מהדלת האחורית, לא מביאה מזל טוב, אלך עם הראש שלך.
זוז! מה אתה עומד?!
לך כבר, אני אחריך...

גורי לא זז ממקומו, רק מסתכל עליה ולא מבין את טון דיבורה.
דהירה יוצאת ראשונה בקוצר-רוח. גורי יוצא אחריה.
אור יורד.

תמונה 3

המקום: פנים הבית. בצד הבמה תלוי וילון שקוף שמפריד בין הסלון לאחד החדרים.
וחדר נוסף במרכז.
דהירה וגורי נכנסים בדריכות.

גורי: הלו... יש פה מישהו? (מחפש)

{אור מהבהב, ובסוף הוא כבה.}

גורי: הנה, את רואה? האור כבה.

דהירה: (בקול זהיר ומתנגן) אנחנו הדיירים החדשים...

גורי: נראה לי שאין אף אחד.

{גורי מדליק את האורות. לעיניהם נגלה חדר עם חלון. כורסה ושולחן אוכל מכוסים.
הם מסירים את הכיסויים מעל הרהיטים, אך לא מעל השולחן.}

גורי: (בהתפעלות) וואו... איזה מקום.

דהירה: וואו...

גורי: איזה חלל...

דהירה: כבר מעורר השראה...

גורי: (יושב לבחון את הכורסא.)

אני מרגיש שהמקום הזה יכול להחזיר לי את המוזה שאבדה לי.

דהירה: תראה איזה יופי...יש הרבה אור בבית, ובאמת מעורר אינספירציה...
אולי המקום הזה יחזיר אותי לצייר.
(מרחיח) יש פה ריח של תבשיל. אתה מריח?

- גורי: מריח, מריח.
- דהירה: מה שכן, המקום שמור יפה.
- {גורי מסיר את הכיסוי מעל שולחן האוכל. וחושף צלחות וסירים עם אוכל.}
- דהירה: (נוגעת במכסה.) וואו חם.
(מביטה לצדדים בדאגה) אתה חושב מה שאני חושבת?
- גורי: מה את חשבת?
- דהירה: (לעצמה) לא. לא יכול להיות שפלשנו ועשינו בושות.
- גורי: עכשיו אני מבין את מה שאמרו לנו: "אפילו ארוחה חמה תחכה לכם."
- דהירה: (מתקרבת ומסירה את המכסה מעל הצלחות.)
אני מריחה ריח של תבלינים שאני משתמשת בהם.
- גורי: לא רק מריח התבלינים, אלא התבשיל נראה כמו תבשיל הגולש שלך עם תבלין... איך קוראים לו? ... נו זה עם התערובת שהשכנה מרים נתנה לך.
- דהירה: "בהרט" מאז אני מרבה להשתמש בו.
(בהיסוס) אתה חושב שהתבשיל אכיל?
- גורי: אם האוכל שלך אכיל, אני חושב שגם זה אכיל.
- דהירה: תטעם.
- {גורי בוחן את הצלחת בזוויות שונות, חוכך בסנטרו, ומחליט לא לטעום.}
- דהירה: תטעם, נו....
- גורי: אני-אני-אני לא רעב, אין לי תיאבון, תטעמי את.
- דהירה: אל תאכל, רק תטעם עם הלשון.
(פאזזה)
זה הכבוד שאתה עושה לי?
- גורי: תראי... אני לא השף של התבשיל הזה.
- דהירה: (בלעג) לא שף? אתה מ-פ-חד!...

- גורי: אני מפחד בגלל שהוא דומה לתבשיל שלך – והוא לא שלך. וחוץ מזה את האוכל שאת מכינה את טועמת במהלך הבישול נכון. אני לא מבין בתבלינים. בבקשה שפית, תעבירי ביקורת. תבדקי אם הטעם כמו...
- דהירה: אתה פחדן ומחכה לרגע שאני אמות!
- גורי: (מחליט לטעום. חושב. מגלגל עיניים.) אהם, טעים כמו שלך. (לפתע אווז בגרונו.) כחכח... הצילו...
- דהירה: חריף?
- גורי: לא... אין לי אוויר... תפתחי חלון...
- דהירה: (מתרוצצת אובדת עצות.) מה קרה? ... איפה המים?! ...!
- גורי: (ממשיך לכחכח) כחכח... לא יכול לנשום... הצ-הצ-הצילו...!
- דהירה: תמשיך לנשום עמוק!
- גורי: (בקול דק וחנוק.) לא יכול...
- דהירה: אל תילחץ, תסתכל עלי... תסתכל עלי, אני אומרת לך...! ועכשיו תנשום!
- גורי: (פתאום צוחק) סתם עבדתי עליך.
- דהירה: (תוך כדי שהיא מחטיפה לו מכות קלות) מטומטם, סתום, טמבל, אידיוט, מפגר, הלוואי שתתפגר באמת.
- גורי: (צוחק ומתגונן) בכל זאת אכפת לך ממני... חסר בו קצת מלח.
- דהירה: טמבל, גם לשלי תמיד חסר מלח. (טועמת) אבל לא תפל.
- גורי: העברת להם את המתכון?
- דהירה: מה פתאום, המתכון סודי.
- גורי: מה שמוזר בעיניי, זה שהאוכל חם.
- דהירה: לך לבדוק אם יש מישהו במטבח.
- גורי: את רוצה לבוא אתי?

דהירה: אתה צריך שומרת ראש?

גורי: (תוך כדי שהוא הולך לכיוון המטבח. בחשש.) הלו...? יש מישהו במטבח?
Anybody in the kitchen?
{גורי יוצא}

דהירה: (מחייכת לעצמה. טועמת ומרוצה.) ממש כמו שלי, כל הכבוד. עשו עלינו תחקיר יסודי... כאילו לקחו ממני את המתכון. (בהתפעלות.) איזו יד נפלאה יש כאן... איזו יד...

{גורי חוזר כולו נרגש.}

גורי: את חייבת לבוא לראות. בואי מהר, לא תאמיני.

דהירה: מה?

גורי: בואי תראי בעצמך.

{שניהם יוצאים בחופזה.}

דהירה: לחם חם מהתנור?!
(תוך כדי חזרתה, עם כיכר לחם בידה מקפצת אותו בידה מרוב החום.)
אני לא מאמינה! האש בוערת בכיריים ואין טבח.

גורי: (חוזר לבמה) כיביתי את הגז ואת התנור.

דהירה: למה כיבית?

גורי: שהאש לא תשרוף...

דהירה: מה אתה מתערב בבישולים של אחרים...?
(כמו מזכרת) ואיפה הטבח?!

גורי: (קורא בקול) טבח!... שף!... איפה אתה? Mr. Chef...

דהירה: בטח נבהל והזדרז לעזוב את המקום ממש לפני שנכנסו.

גורי: יכול להיות שבכל זאת פלשנו לבית?

{דהירה ממהרת לאחד החדרים.}

גורי: דהירה אהובתי.

דהירה: (מבטלת אותו תוך כדי יציאה לאחד החדרים)... עכשיו אין זמן ל"אהובתי". אתה תבדוק באמבטיה...

גורי: אמבטיה?!

דהירה: אולי הוא מתרחץ.

גורי: למה אני?

דהירה: אתה רוצה שיראה אותי רואה אותו ערום? (הולכת לחדר)

גורי: לא-לא... (חופן את ראשו בשתי ידיו ומתייסר). המפתח פתח. זה הבית.

דהירה: (חוזרת עם חולצה/שמלה/מכנס ביד).

הקדימו לעשות את ההובלה. עכשיו אני בטוחה שהגענו לבית הנכון. תראה, את המכנס, בדיוק כמו זה השארתי על המיטה. וגם הצעיף הזה היה מונח על המיטה בדיוק באותה צורה כמו ששלחתי להם את צילומי הפנים.

גורי: (מצב-רוח טוב). במצבים כאלה אני מרגיש את רוח היצירה חוזרת אלי! השקט הזה... מזמין...

{דהירה מרוצה ומחייכת, ממשיכה לאכול.

גורי שולף את הפלאפון ומתחיל להקליט את השיר הבא תוך כדי הליכה}

בגדות הנָהָר.

שׁוֹכֵב עַל גְּדוֹת הַנְּהָר הַסּוֹאֵן נְהַנֶּה מְזַרְמָתוֹ.
הַלֵּב זוֹרֵם עִם הַנְּהָר, וּמְרַאֶה לִי, תִּקְוָה.
דְּרוֹרִים עַל הָעֵצִים מְצִיִּצִים
מְצִיִּצִים שְׁנוּי וּמְצִיִּצִים חַיִּים.
הַגִּיעָה הַתִּקְוָה שֶׁהַתְּפִלָּה וְהַתְּמַהֲמָה.
הַיִּפִּי נִרְאָה בְּדַרְכֵי.
לֵיד הַנְּהָר נִזְכָּר בְּחַיִּים מְלֵאֵי הַסּוּפוֹת וּמְרִיבוֹת
אֵיךְ הָאֲהָבָה נִסְחָפָה
אֵיךְ פֶּעַם יָדַעְתִּי רַק זָרִימָה שֶׁל הַחַיִּים
הַיּוֹם יָרַד גְּשֶׁם
אֲנַחְנוּ מְחַכִּים.
אֲנִי חוֹשֵׁב עָלֶיךָ עִם זָרִימָתוֹ שֶׁל הַנְּהָר
הָאֵם נוֹלָדָה תִּקְוָה אֵינְסוּפִית? הַבְּטָחָה אֵינְסוּפִית?

האם נולדה הזריחה מתוך החשך?
 האם אלה...הלחישות המכשפות?
 האם נזרעו זרעי האופטי...?

דהירה: (קוטעת אותו מחוסר עניין.) עזבתי את העבודה.

גורי: מה?

דהירה: התפטרתי מהעבודה.

גורי: עד עכשיו התאפקת ולא סיפרת, ועכשיו... (בולע את רוקו.)
 באמצע היצירה שלי את מספרת? העיקר להפריע לי בהשראה!?

דהירה: (נכנסת לתוך דבריו) כמה זמן אני צריכה להיות בשקט? בין כה וכה
 אתה צריך ללטש אותו. השיר ארוך מדי. והאמת? הוא די משעמם.

גורי: זאת דעה של אנשים שלא מבינים בשירה. תמיד עם אותן הערות
 אנאלפביתיות, אותן הפרעות... ללא נימוקים וביקורת בונה.
 למה עזבת עבודה מצוינת וגמישה?
 את בהיריון?

דהירה: למה שאני אהיה בהיריון?

גורי: למה שלא תיכנסי להיריון?

דהירה: (קופצת בצעקות ודופקת על השולחן.) לא רוצה! תכריח אותי?

גורי: יש לך הרבה מחשבות שליליות. תשתלטי קצת על עצמך.

דהירה: די נמאס לי מהכול. נמאס לי ממקום העבודה, נמאס לי לקבל
 הוראות, נמאסו עלי העובדים, והטמטום...

גורי: לפחות מצאת עבודה אחרת?

דהירה: לא.

גורי: למה עזבת לפני שמצאת?

דהירה: כל משרד עורכי-דין שמכבד את עצמו, ישמח להעסיק אותי.

גורי: גישה של תבוסתנית.

דהירה: הרגשתי משותקת! לא יכולתי לעשות שום דבר שמפרה אותי. חשבתי שאם אני משתעממת, אני משעממת. (בתקיפות) חוץ מזה, חשבתי שאם אנחנו עוברים למקום מגורים חדש, כדאי לנצל את ההזדמנות ולעבור למקום עבודה חדש, מה לא ברור?!

גורי: אם את עונה לי ישר באגרסיביות, מוטב שאשתוק.

{ממשיכים לאכול. גורי אוכל בקולניות.}

דהירה: (מנידה ראש. לעצמה.) חוסר תרבות...
(אחרי שתיקה קלה, עם איפוק.) אתה עושה בכוונה?

גורי: מה עשיתי עכשיו?

דהירה: את משאבת האוכל אתה יכול להפעיל יותר בשקט?!

{מאחורי הווילון התלוי עולה אור ורואים זוג, האלטר אגו של גורי ודהירה, הם נעים באותן תנועות אכילה ולוחשים את אותו הטקסט.
גורי רואה אותם, קופא באמצע האכילה.}

דהירה: הכל בסדר אצלך?

גורי: (בהיסוס) ב-ע-רך.

דהירה: נחנקת? שבץ מוחי?

{גורי שותק}

דהירה: אני מקווה שהפעם אתה נחנק באמת ולא עושה לי הצגות.

{גורי מניע את הראש שלו לאט לצד שמאל וימין, מלמטה למעלה.
האלטר אגו עושה בדוק את אותן תנועות.}

דהירה: מה אתה זומם עכשיו?

גורי: (מסמן לה באצבע רועדת. בלחש.)
תסתובבי בשקט ותעיפי מבט לשם ללל... ל-אט-ל-אט.
(רומז לה בתנועות קטנות.) לשם-לשם בשקט, בלי לזוז.

דהירה: אל תשחק אתי.

גורי: תסובבי את הראש כבדרך אגב, ולא בתנועה חדה.

- דהירה: תפסיק, אני לא אוהבת את המשחקים האלה!
- גורי: (לוחש) הפעם אמיתי לגמרי, בהן צדקי. את תראי ולא תאמיני מה מתרחש מולי.... קודם תפזלי עם העיניים בהטעיה...
- דהירה: לא מבינה אותך.
- גורי: גלגלי את העיניים לשם.
- דהירה: (לא מבינה) לגלגל?
- גורי: תעשי עיניים עקומות לשם...
- {דהירה עושה כדבריו, וברגע שדהירה מפנה את מבטה לעבר הווילון, האור כבה ולא רואים את הזוג.}
- דהירה: מה? איפה?... אלוהים אדירים... תתבגר! אתה מתיש אותי. כבר אין לי כבר כוח לכעוס.
- {גורי קם ומתקרב לווילון בהיסוס.}
- דהירה: (בקול רם) די...!!!
- גורי: (מסתובב אליה בבהלה.) מה את צועקת?!
- דהירה: אני לא אוהבת...
- גורי: (נכנס לדבריה) למה לצרוח?! בחיי שאת לא נורמלית!
- דהירה: אני לא נורמלית? אתה משתעשע בי! אתה צוחק עלי?! זה נורמלי?
- גורי: (בזעם) אני לא צוחק ולא משתעשע. ראיתי זוג שדומה לנו.
- {דהירה נגשת בנמרצות ומסיתה את הווילון.}
- דהירה: (בכעס) איפה הזוג?! תראה לי אותם!
- גורי: היה זוג.
- דהירה: הפלא ופלא, פאף! אין זוג.
- גורי: היה שם זוג.

- דהירה: אתה הזוי. מלא בחזיונות, תתאפס על עצמך!
- גורי: (בודק ביסודיות.) הם היו פה!
- דהירה: איפה הם?!
- גורי: והם דומים לנו כשתי...
- דהירה: (קוטעת אותו) ...אתה מדאיג אותי... אני מבקשת ממך... אני מתחננת בפניך להפסיק עם כל ההתחכמויות האלה. היציאות האלה שלך יגרמו לי אשפוז. עכשיו אני באמת מצטערת שעזבתי את העבודה. מהיום והלאה תמשיך למרר לי את החיים? אם אתה צריך את גירויים בשביל השירה המחורבנת שלך, ואם השירה שלך משגעת אותך, אולי כדאי להפסיק לשורר כדי להציל את הנפש האומללה שלך שהולכת ומדרדרת מיום ליום...
- גורי: (קוטע אותה) ...אל תעשי ממני פסיכופט. הם היו פה והתנועעו בדיוק כמונו. ואפילו לחשו את המילים שאמרנו. סי-מול-ט-נית!
- דהירה: עוד אחד כמוך?
- גורי: בדיוק!
- דהירה: אוי-ואבוי. והאישה כמוני?
- גורי: כמוך בדיוק!
- דהירה: אוי-ואבוי ואבוי. ולבושה כמוני?
- גורי: בדיוק!
- דהירה: אותה חזות?
- גורי: בדיוק מופלא!
- דהירה: אין אישה כמוני בעולם.
- גורי: אל תחמיאי לעצמך.
- דהירה: בגללך איבדתי את התיאבון. הספיק לי. אני הולכת לנוח קצת. (תוך כדי שהיא יוצאת כועסת.) תפנה את השולחן ואני אשטוף כלים אחר כך.
- דהירה יוצאת.

גורי סוגר בחזרה את הווילון. יושב ומתרכז בוילון בציפייה דרוכה כמו חיה שאורבת לטרף. לאחר זמן מה לוקח את הפלאפון ומתחיל להקליט. {

גורי: "הדרך"

נפגשתי אָתָּךְ בְּאִמְצַע הַדֶּרֶךְ בְּחַיִּי,
וְאֵת לְצַדֵּי חַיָּה כְּאֵשׁ בּוֹעֵרֶת, מְמַהֶרֶת, גּוֹעֵרֶת...
לְפַעֲמִים אֶת מְחִיכֶת וְאוֹמֶרֶת דִּי..

אור יורד.

תמונה 4

אותו מקום. לאחר זמן מה.

גורי ישן בישיבה כשראשו שמוט על השולחן. עדיין מחזיק את הנייד. אור עולה על ה-אלטר אגו של גורי.

א. גורי: היי... גורי... גורי...

גורי מתעורר.

א. גורי מסמן לו לבוא אליו.

גורי מתקרב אליו. {

א. גורי: החוכמה היא לדעת להימנע מעימותים על עניינים מטופשים וחסרי משמעות. שמור את האנרגיה שלך לדיאלוגים, לשירים שיכולים לשנות לך את חיים היומיומיים, ולהפוך אותך למאושר, למפורסם.

גורי: היא לא מאפשרת לי לפרוח.

א. גורי: אתה צריך להיות כמו זאב שמאתגר את האלפא. אתה צריך להילחם כדי להגיע למעמד של "אלפא".

גורי: למה ברכת קודם? כדי להפוך אותי לאידיוט מושלם!

א. גורי: הזמן לא התאים.

גורי: אני יכול לדבר אתך בגלוי? (מהסס לרגע.) אתה יודע למה עברנו לפה?

א. גורי: בבית כבר לא יכולתם לחיות יחד עם העימותים שהחמירו מיום ליום.

גורי: הגענו לפה ומיד המקום התחיל לעורר בי השראה בלתי רגילה, כמו שלא חוויתי מעולם.

א. גורי: שכחת מתי קרה לך שהקלטת כל כך הרבה שירים ברצף כזה.

גורי: בדיוק. בבית הקודם יכולתי להיות עצוב או שמח, זה לא היה קורה. מה שניחם אותי זה שיכולתי לשבת ליד התבשיל שהכינה אישתי וליהנות מהטעמים, ומצד שני לשקוע בתוך עצמי והשירה לא הייתה פורצת החוצה, נשארתי תקועה במוח, בלב, באוויר, בגרון... כל זה מפני שמישהי גרמה לי תמיד חסימה במוח. אם אני מרגיש חוסר יכולת להביע את עצמי, ואם אני מרגיש למטה, חסר חשיבות עצמית, אני פגיע ופוגע.

א. גורי: ראשית, אתה צריך להרחיק מעליך תחושות של חוסר ערך.

גורי: כשאני מנסה לכתוב, תמיד יש לה בקשה או דרישה. תמיד יש לה משהו להגיד בדיוק באותו רגע שאני מנסה להתרכז. כל הרגשות שאף פעם לא ציפיתי שנגיש, הרגשנו. אם זה שנאה, אכזבה, רוע, נקמה ובין לבין קצת אהבה. הצרכים שלי הם מְשֻׁנָּים לעומת הצרכים שלה. א-ני צ-ריך ל-ה-ת-ר-כז אך ורק בה, כל הזמן.

{גורי מתקרב לאלטר-אגו שלו. סימולטנית עושה האלטר-אגו, מתקרב לגורי.}

גורי: (בלחש מחשש שדהירה תשמע) פעם חשבתי שאני יודע איך לחיות טוב ולהתחבר מהר לאנשים. הייתי מתרועע עם אמנים בפאבים, בארים, מסעדות... בזבזתי כמעט את כל המשכורת שלי בלילה אחד. אחר כך התחנתתי וחשבתי שאני מוכן לקבל את ההחלטות הנכונות כדי לשפר את עצמי ואת הזוגיות. אבל לפעמים זה כל כך קשה. מדי פעם מצאתי את עצמי כמו הומלס שהתבלבלו לו החיים ומנסה לרחם על עצמו ולהתרחק. אפילו המילים נעתקו לי ולא יכולתי לחשוב ולהתרכז מספיק אפילו בשביל שיר אחד. עברנו לכאן והכול מתחיל להשתנות. פתאום, אור גדול!

א. גורי: (מחייך) גם אני לפעמים מלחיץ את עצמי ולא יודע מה צריך לעשות. (חושב לרגע.) יש אנשים, שגם אם יהיו חולים סופניים יסתירו את הסבל שלהם עד הסוף, ויש כאלה שמכריזים בקול רם ובהפגנתיות על כל שיעול. לכן אני אומר לך, תהיה סלחני לעצמך, תסתיר את הכאב, תהיה סבלני בזוגיות. לפעמים המאבקים הם סתם הרסניים.

גורי: זאת משימה קשה. אני לא יכול לוותר על השירה שלי.

א. גורי: אף אחד לא מבקש ממך לוותר.

גורי: כי זאת תהיה סוג של התעללות פסיכולוגית.

א. גורי: תבין שהאינטרסים שלך ושל אשתך שונים מאוד, כי אתם שונים זה מזו... היא לא אוהבת את הדברים שאתה אוהב... חוסר התאמה על דברים פשוטים וכול זה בגלל מה? ... בגלל האגו. גם אותי העולם מנתק מהדרך בה אני רואה את דברים... בעיקר אשתי.

גורי: גם אישתך ככה?

א. גורי: כן. השאלה שאני שחוזר ושואל את עצמי; האם סכסוכים או וויכוחים על כל דבר, לפעמים הם אמצעים להתפתחות ומימוש עצמי, או לא.

גורי: אצלי קורה כשהכוחות כמעט שווים.

{מחדרה של דהירה נשמעת מנגינה חלומית.}

גורי: אתה יכול לצאת לרגע מהחדר?

א. גורי: למה?

גורי: אני רוצה להציג אותך בפני אשתי, היא חושבת שאני פסיכי.

א. גורי: אני לא מרגיש צורך בהיכרות אישית. כשזה יבוא, יבוא.

גורי: (מצביע לכיוון החלון.) בוא, אני רוצה להראות לך משהו אחר.

א. גורי: מה?

גורי: ראיתי מריצת עץ מיוחדת בחצר.

א. גורי: אתה לא יודע מהו הסיפור שלה?

גורי: לא.

א. גורי: בוא ואספר לך, אתה מוזמן בכבוד להיכנס אלי.

גורי: (מהסס לרגע.) בינתיים אני מעדיף להיות במרחב הטריטוריאלי שלי. חוץ מזה, אני לא יכול לעזוב את אשתי כשהיא שומעת מוזיקה חלומית כזאת. (מצחקק.) אם אכנס אליך, אני פוחד שתבלע אותי כמו הבולענים באזור ים המלח.

א. גורי: אהבתי את זה.

עשיתם טוב שעברתם לכאן לפתוח את הלב, הזדמנות לאופקים חדשים, היכרות מעמיקה יותר... למצוא הבנה... לקח לכם הרבה זמן עד שהגעתם להסכמה בנוגע למעבר.

גורי: לקחנו החלטה באופן די מקרי.

א. גורי: יש הרבה מקרים שלא מובנים וטבועים בדם, לפעמים חייבים לעבור משברים ולהתעלות מעליהם.

{קולה של דהירה מחוץ לבמה.}

דהירה: גורי, איפה אתה?

גורי: אני כאן.

{דהירה נכנסת לבושה בכותונת.

גורי ממחר ללוות אותה כדי להכיר לה את א. גורי.

{בינתיים אור יורד מעל א. גורי.}

גורי: (לוחש לה.) איך את מרגישה אהובתי?

דהירה: עולם אחר לגמרי, איך אתה מרגיש אהובי?

גורי: (פורש את ידיו לצדדים.) אני ממש מתפעל מהבית שלנו. אני מרגיש כמו

אדם שמצא את המרחב האישי שלו, אני מרוצה מאוד על ההחלטה.

אני חושב שאחרי כמה חודשים של שכירות, אנחנו נוכל בהחלט

לרכוש את הבית.

דהירה: מאיפה יבוא הכסף?

גורי: צילמת ומסרת למתווך שימכור לנו את הבית הישן.

דהירה: אפשר להגיד שאנחנו מתחילים להיות מאושרים.

גורי: אולי נעשה ילד אחד או שניים.

דהירה: צריך לטפל קודם כל בגינה, לחדש את הדשא... ואולי תינוק.

{א. גורי מופיע לרגע, משתעל כדי למשוך תשומת לב.

דהירה עדיין לא רואה אותו.}

גורי: (עושה את עצמו משתעל, ומסנן בין שיניו ל- א. גורי.) תעלם...!

אם אשתי תראה היא תתעלף.

דהירה: (לגורי) עם מי אתה מדבר?

גורי: (מצביע על א. גורי.) בלי ברירה, אני רוצה להציג בפניך את...

}בו ברגע שגורי רוצה להציג את א. גורי, האור יורד מעליו.
 גורי מבחין בהעלמו.}

גורי: (נשאר תקוע עם המשפט, אך מחליץ את עצמו) ...השיר שכתבתי.

דהירה: שיר?

גורי: כן-כן, שיר.

דהירה: על מה?

גורי: (מגמגם, מבולבל.) על מה? ...

על מה, את שואלת? ...

אני לא יודע.

דהירה: (בוחנת אותו.) נראה לי שאתה מבלבל לך את החיים. מחפש את עצמך בכל מקום עד שתשתגע. אני הספקתי לנוח מצויין.

{באופן בלתי צפוי, מתחיל לרדת גשם זלעפות.}

דהירה: שומע את הגשם?

גורי: אני לא זוכר גשם זלעפות פתאומי כזה באמצע הקיץ.

{שניהם ניגשים לחלון}

דהירה: אפילו החזאים לא חזו שירד גשם.

גורי: את מריחה את ריח האדמה?

דהירה: אולי יאושש את הדשא.

גורי: בלי ברקים, בלי רעמי, יורד ויורד ...

{שתיקה קלה, מקשיבים לגשם.}

דהירה: הספקת לנוח?

גורי: קצת, על השולחן.

דהירה: (מביטה בו.) השתלחנת(!) על השולחן, ואני חשבתי שתבוא לנוח אתי במיטה. חיכיתי לך.

גורי: השירים.

- דהירה: (בהשתוממות) שירים?
- גורי: כן.
- דהירה: כמה?
- גורי: שמונה.
- דהירה: שמונה!?
- גורי: שמונה.
- דהירה: השראה כזאת עוד לא הייתה.
- גורי: והנושאים מורחבים.
- דהירה: יש קו מנחה?
- גורי: מה שהנחה אותי בעיקר הוא הנושא של אנשים אחרים שמופיעים בחיינו.
- דהירה: כמובן שכולנו חיים בחברה שבה אם חסר לך משהו אתה פונה...
- גורי: (נכנס לדבריה.) סיפרת לי פעם שניסית לפנות בחביבות למנהל שלך (לשעבר) ובאותו רגע היה בשיא הכעס על עובד אחר. ידעת שאם תפני אליו, יתעצבן עוד יותר. ומה עשית? התעקשת, ניגשת אליו ורצית תשובה מיידית, והצעקות שלו גברו, לא עליך אלא על העובד המסכן.
- דהירה: ומה מאחורי הדוגמה?
- גורי: אני מציע שנמצא דרכים יצירתיות לפתרון הבעיות שלנו בזוגיות, לא בשעות כעס, אלא בסבלנות.
- דהירה: מה אנחנו עוברים עכשיו סידרת חינוך?
- גורי: תראי יקירתי, בהתנגחויות שלנו אני לא רואה את הפתרון. אני מחשיב את עצמי כאצן-משוכות שעובר משוכה אחר משוכה עד שמגיע לסיום. אני רוצה כבר לעבור את כל המשוכות, אבל צריך סבלנות.
- (שתיקה קלה. מביט מעבר לחלון. בהתלהבות.)
בואי תראי, יש שם משהו מוזר.

- דהירה: מה הפעם?
גורי: תראי את המריצה.
דהירה: ראיתי אותה כבר.
גורי: המריצה התמלאה במי גשם, ונחשף שם משהו.
דהירה: עוד פעם עם פנטזיות? די, צא מזה! (בכיף) פסיכי.
גורי: (משתעשע ומנסה להוביל אותה לחלון.) אני פסיכי? אני... בואי-בואי.
דהירה: (תוך כדי צחוק.) שחרר אותי... אני אבוא לבד.
גורי: (מרפה ממנה) תראי בעצמך, גברת הברזל!
דהירה: (מתקרבת לחלון) נראה כמו... גולגולת, נכון?
גורי: גם אני חושב כך.
דהירה: אם של בנאדם, אנחנו עוזבים את הבית מיד! לך תראה מה זה.
גורי: נצא ביחד?
דהירה: אני לא יוצאת עם כותונת - לראות גולגולת.
(כמו נזכרת, בלגלוג.) אהה, שכחתי שאתה פוחד.
גורי: אני לא פוחד. (משחק. מחליק את שיער ראשו לאחור בפוזה כמו שחקן.)
עכשיו אני מרגיש כשחקן תיאטרון שמשחק דמות, ואני והדמות עם שני רצונות חזקים במידה שווה אבל סותרים זה את זה. אני פשוט לא יכול לבחור במי מהן, ומתחיל סכסוך פנימי באזור העימות. מה את מציעה לי לעשות?
דהירה: ללכת לטיפול דחוף. לידיעתך, עכשיו נשמעת כאדם בעל פיצול אישיות עם דיפלומה. לא הבנתי כלום ממה שאמרת. מצדי תבחר את מי שתבחר מהדמויות, העיקר שתלכו.
גורי: (מתעלם ממנה) הגשם פסק. אני יורד.

אור יורד.

תמונה 5

המקום: חצר אחורית. שביל של אור שמוביל עד למריצה.
גורי מתקרב למריצה, מזיז מספר עלים רטובים, ושולף גולגולת רטובה של כלב.
א. גורי מתקרב לגורי.

א. גורי: מה מצאת?

גורי: אתה יודע של מי זה?

א. גורי: מה שנשאר מהכלב שלכם.

גורי: שלנו?

א. גורי: קברת אותו במקום שהיה אהוב עליו.

גורי: (מסתכל על א. גורי ארוכות) מי אתה באמת?

א. גורי: אתה עוד לא יודע?

{גורי אוחז בגולגולת כהמלט ומתחיל את השיר; "ג'וני"}

"ג'וני"

חֲדַלְתָּ לְהִיּוֹת, אוֹ לֹא לְהִיּוֹת!
נִעְצָתָ מִבְּטִים בְּעוֹבְרִים וְשָׁבִים,
פָּרַצְתָּ בְּנִבְיחוֹת לְלֹא הַגְּבָלָה.
גִּיּוֹנֵי כָּלֵב נְשׁוּנָה, עִם חֵלוֹם מְשֻׁנָּה
הַפְּכָתָ לְנִבְלָה...

{גורי עוצר ולא יודע איך להמשיך.}

א. גורי: למה עצרת?

גורי: נגמרו לי המילים. אין לי את האינסטינקט של שחקן מאלתר כמשורר.

א. גורי: אתה יודע, פעולותיהם של בעלי חיים נקבעות במידה רבה על ידי האינסטינקטים, ושחקן טוב צריך שיהיה לו אינסטינקטים של חיה.

גורי: (קוטע אותו.) רגע-רגע... זה בא...
(ממשיך את השיר "ג'וני")

הִיִּיתַתְּ שֵׁם כְּשֶׁחֲלָקְנוּ קֶשֶׁר אֵינְטֵנְסִיבִי
 דְּמוֹתֶיךָ מְתְרוֹצְצֶת פֹּה בְּחֶצֶר הָאֲחוֹרִית .
 הַסְתַּתְּרִית בְּצֶל הַמְּרִיצָה ,
 כָּל עוֹבֵר וְנֹשֵׁב שֶׁמֵּשׁ לְךָ מִקְפָּצָה ,
 נְדַבֶּת נְבִיחוֹת אֲחֵרוֹת , מִיְּחָדוֹת ,
 כְּמוֹ לְהִיּוֹת אוֹ...

{דהירה קוראת מהבית.}

דהירה: מה אתה מדקלם שם?

א. גורי ממהר להסתתר מבלי שדהירה תספיק לראות אותו.
 דהירה מופיעה בחלון כשהיא מסרקת את שיער ראשה.}

גורי: תראי מה מצאתי.

דהירה: עם מי דיברת?

גורי: עם הגולגולת.

דהירה: עם מי?

גורי: (מניף מעלה את הגולגולת) איתה.

דהירה: מה אתה מחזיק?

גורי: גולגולת של כלב.

א. גורי: (מסנן ממקום המסתור.) תמשיך לחפש במריצה.

דהירה: זרוק אותה וכנס לבית מהר לשטוף ידיים!

אור יורד.

תמונה 6

המקום: פנים הבית.

דהירה מסרקת את שיער ראשה, ופתאום מגלה את האלטר-אגו שלה.

דהירה: (קוראת) גורי! גורי... בוא מהר... אני רואה אותי! לא בראי!
(לא. דהירה) אני לא פוחדת ממך. גורי כבר סיפר לי עליכם.
אתם באמת קיימים?

{בוחנות אחת את השנייה בקפידה ובמשך זמן מה בצורה היקפית.}

דהירה: (פתאום צועקת, ונבהלת מהמראה של עצמה.) אהה...!

א. דהירה: היי! בת אדם, תירגע! אני לא מבינה, מה קורה לכם? כולכם נבהלים מעצמכם. (צחוקה מהדהד) את פוחדת מעצמך?

דהירה: למה את שואלת?

א. דהירה: אני יכולה לראות שאת רוצה לצאת לבלות עם חברות - אבל את פוחדת, את רוצה קריירה - אבל את פוחדת, רוצה לצייר - אבל את פוחדת, ובאותו זמן את מהססת להרות מבעלך, כי את... את מלאה תשוקות שונות, שכל אחת מהן שואפת להגשים את עצמה, ואת מתחילה להתווכח עם עצמך, לפחד מעצמך עד שאת כמעט משתגעת.

דהירה: אני לא רוצה להיכנס להיריון ולא משתגעת, ואל תבלבלי לי את המוח.

א. דהירה: אני מבינה את המצוקות שלך. זהו תהליך פנימי מכאיב שדורש הרבה כוחות נפשיים על מנת לקבל החלטות לשינויים בגוף, נכון, את פוחדת להיכנס להיריון כי זה לא משחק, זאת אחריות שממנה את ...

דהירה: ...אל תטיפי לי על הריונות, את בעצמך לא הרית.

א. דהירה: הכול מתחיל מהיחסים במיטה. הניסיון לשפר את היחסים שלכם במיטה לא הצליח, זאת עובדה. עדיין אין לכם את המפתח לזוגיות בגלל ההתלבטויות שלך.

דהירה: עוד פעם אני אשמה?! אז את טועה. מאז שהגענו לכאן, שנינו מרגישים מצוין. לגורי חזרה המוזה, ואני בקרוב אחזור לתחביב הישן שלי- ציור.

{גורי ניכנס בריצה, ואחריו ה-אלטר אגו.
מכאן מתחיל קטע משולב בין כל הדמויות.}

- גורי: למה צע... (לא מסיים את המילה, רואה את א. דהירה)
- דהירה: (ל א. דהירה) למה באתם לכאן?
- א. דהירה: אנחנו היינו כאן כל הזמן. אתם פלשתם לחיינו.
- א. גורי: מישהו יצטרך לוותר על הבית.
- דהירה: אנחנו שכרנו את הבית ונקנה אותו.
- גורי: בדיוק מה שרציתי להגיד, ונגדל בו ילדים.
- א. גורי: בינתיים אתם לא יכולים לקנות, כי בתהליך ההתפתחות של יחסי הנישואים שלכם, עדיין יש טונים גבוהים של אי-שביעות רצון אחת מהשני, עדיין יש הבדלים קיצוניים ביחסיכם שלכם. זה לפעמים המריבות שלכם הופכות למחאות שקטות ומופנמות יותר, זאת רק הטעייה. עדיין קיימות בתוכם מחאות רועשות, רוגשות, צועקות. חסרות תקוות, הרבה אכזבות והאשמות...
- דהירה: (נכנסת לדבריו) אתה סתם זורק מילים ומבלבל את המוח.
- א. גורי: הסכנה קיימת, ואתם תמשיכו להתדרדר למטה במכונית שאיבדה את הבלמים, אתם מבולבלים, אין לכם את הזמן לצעוק ה-צי-לו!
- גורי: אני לגמרי מבין את אפקט כדור השלג שאתה מתאר.
- דהירה: (תופסת את ראשה, כמנסה להתעורר מתוך חלום.) גורי די! תפסיק!
- א. גורי: את לא תשתיקי אותו! את שומעת?!
- דהירה: (ל-א. גורי. בתקיפות.) אתה מנצל אותו!
(פונה מיד לגורי.) אתה לא רואה מה שהוא עושה לך?!
- א. גורי: כאשר הרבה רגשות שליליים מצטברים - אין אמון... קשה לפתח דיאלוג פורה.
- דהירה: אני לא רוצה להיכנס לבעיות שלכם! מספיק יש לנו את הבעיות שלנו.
- א. גורי: (ממשיך ונוזף בהם כדי להכעיס) אם אתם רוצים לנהל דו-שיח ולבסס הבנה ביניכם, אתם צריכים לשאול את עצמכם איפה אתם מוכנים לעשות ויתורים. איפה עובר הקו האדום שלא ניתן לחצות אותו.
- גורי: אין לנו...

- דהירה: (קוטעת ופונה גורי) אם אני לא יכולה לסמוך עליך שתגן עלי, לפחות אל תענה לו ותשתוק!
- גורי מביט ב-א. גורי, כמבקש עזרה.
א. גורי מסמן לו לענות.
- גורי: תפסיקי לזיין לי את המוח או שאני לא יודעת מה אני אעשה לך!
די! נמאסת עלי!
- דהירה: שתוק כבר! לא רוצה לשמוע אותך יותר!
- א. גורי: הוא יגיד כל מה שמתחשק לו, מתי שמתחשק לו, ואיך שמתחשק לו!
- דהירה: (ל-א. דהירה) היו לנו מריבות כמה פעמים ביום, עם דמעות, האשמות, הכול עבר.
- א. דהירה: (מזדהה) כן, כן...
(על גורי) והוא העיר הערות פוגעניות במיוחד והתפרץ על כל שטות.
- גורי: גם אני נפגע ממילים כשהיא מתפרצת עלי.
- א. גורי: חשבתם פעם מה קורה לפני התפרצות הר געש? ישנן תנודות קלות וסדקים זעירים בקרקע, פליטה של עשן מן הלוע, ורעידות אדמה קלות, השאלה היא, אם אתם יכולים לעמוד ברעידות האלה ולא להגיב על כל שטות.
- דהירה: (ל-א. גורי) אם אין פגיעה - אין בעיה. אין בעיה - אין טינה.
- גורי: (לדהירה) את יודעת כמה שנים אנחנו כבר ביחד?
- דהירה: היום חמש שנים.
(פונה בהתפרצות ל-א. גורי) הוא לא עושה כלום בבית!
- גורי: אני חושב שזה חוסר-התחשבות לבקש ממני לעזור באמצע הכתיבה.
- דהירה: אמצע נכתיבה? איזה כתיבה? אתה יושב ובוהה בתיקרה, כתיבה...
קשה לי לגייס כוח בשביל שנינו.
- גורי: (פונה ל-א. דהירה ול-א. גורי.) אני חוזר הביתה. ואין אוכל... אין מה לעשות איתה. כבר חצות והיא עדיין מול הטלוויזיה. "בואי לישון" (מחקה את קולה) "מה יש? בבוקר אישן עוד קצת. לפחות עד עשר" בעשר בבוקר הגברת רק יורדת מהמיטה לשטוף פנים.

תמונה 7 כתמונת המשך ל 6

מתחיל ויכוח בין א. דהירה ל-א. גורי.
גורי ודהירה מסתכלים עליהם מהצד ולפעמים מגיבים במבטים ובצחקוקים קלים,
בתנועות של הסכמה, או אי הסכמה.

א. דהירה: (בלעג ל-א. גורי) מעולם לא לקחת את ספל הקפה שלך לכיור.
כמה פעמים ביקשתי ממך לעשות כלים? שטפת אותם, אלא שבכוונה
השארתי עליהם כתמים של סבון ולכלוך, ואפילו שברת כמה כדי שלא
אבקש ממך יותר. אתה מסיר את הגרביים המסריחות שלך וזורק
אותם מיד מתחת למיטה ואחר כך מתלונן:
"את לא מריחה ריח של פגר בחדר?"

{גורי צוחק ואיפוק ומסכים.}

א. דהירה: (מסתובבת כמרצה) בתקופה הראשונה של חיי הנשואים ניצלתי את כל
הזמן הפנוי לניקיונות, לבישולים, לשטיפות, קניות... רציתי נישואים
מוצלחים שיש בהם שמחה, יציבות, צחוק, אינטימיות, פחות מאבקים
וכעס, שותפות שווה, שיחות מעניינות ומסקרנות, ושיהיה...
סקס מעולה!
לא קרה!
התחלתי לכעוס, לקלל, ויום אחד מרוב עצבים אפילו ירקתי:
"טפו, כוס-אמק על הכול! והכול על הזין שלי" הפסקתי לנקות אחרי
שאמר; ש'אין לנו ילדים ומספיק לנקות פעם בחודש.'
(מצביעה על א. גורי.) והוא לא מתבייש, אומר לי שאני מלוכלכת?
שיגיד. בעיות נישואים צריך לתקן, לא להתעלם מהן ולזרוק את
הסירחון מתחת למיטה. בכל פעם שהוא נזכר בבלגן, מאיים ללכת.
ואני מיד בלי להסס עונה לו: "ככה? אם כך, אני דורשת עוזרת בית."
חשבתי שתמיד יהיו התנגחויות שצריך לשים להן סוף.
(פונה ל-א. גורי.) לידיעתך! חלוקת האחריות הביתית היא הגורם
העיקרי למריבות ולקונפליקטים שלנו. להניח רגליים על השולחן ולא
לעשות כלום? מי אתה מגרד הביצים?! שייח'... מוסטפה אל-חליל?!
נמאס לי מהמטלות בבית בעוד שאין הערכה... הנה אתם רואים איך
הוא עומד ומחייך?... לדבר הוא יודע, אבל לעשות? כלום! בדיוק כמו
עכשיו. בתור בת זוג, מה רציתי? משפחה אידיאלית, שוויון, שמחה...
אתה צריך להבין שבשבילי כאישה ניקיון בית הוא ניקיון הנפש,
ניקיון פנימי במשפחה...

א. גורי: (גוער בה) משפחה? איזו משפחה?
יש לנו ילדים?
לא!
רוצה ילדים?
לא!

א. דהירה: אנחנו שניים ובשבילי זאת משפחה. כל אחד היה צריך למלא את תפקידו, ולא לחפף אותה מתחת למיטה כדי לא לעשות כלום...
ראיתי את כל המעללים שלך, אל תחשוב אותי למטומטמת!

א. גורי: (ניכנס לדבריה.) את הכרת אותי כמשורר, וסירסת אותי!

א. דהירה: אני סירסת אותך, או שסירסת את עצמך? אולי נולדת מסורס!
תחשוב על זה ואל תאשים אותי בחוסר הכישרון שלך. לפני כל כתיבה או הקלטה של השטויות שלך אתה מתנהג בצורה משונה, כמו איזה פסיכופט, שקוע בהזיות! מדברת אליך כאל קיר...
(מחקה אותו בהגזמה) "מה? מה אמרת? לא שמעתי, שמעתי אבל לא הקשבתי הייתי מרוכז במשהו אחר"...
(לעצמה) עוד משורר אימפוטנט חסר כישרון נולד לעולם...

{מהצד, לגורי}

דהירה: וואי ואיי, היא גרועה ממני.

גורי: ממש רעה.

א. גורי: אני סולח לך כל רגע בחיי... עד כאן. היום זה ייגמר!

א. דהירה: אתה תגרום לי בסופו של דבר להיפרד ממך בצורה המגעילה ביותר!
לא רק בגלל שאתה לא עושה את הקניות לבית, או עוזר בבית,
למרות שזה גם ישחק תפקיד משמעותי בהחלטה. אתה לא יודע
לדפוק מסמר קטן בקיר כדי לתלות תמונה, אבל אתה כן יודע לדפוק
את הראש שלך בקיר!

{מהצד, לגורי}

דהירה: איך היא בְּזָה לו, אני מרחמת עליו.

גורי: (לוחש ל-א. גורי) דבר איתה על הילדים.

דהירה: (לגורי) מה אתה מתערב? תן להם לשבור את הראש לבד! שיאכלו
אחד את השניה.

{המשך של ה-אלטר אגו לאלטר של דהירה.}

א. גורי: למה התחתנת אם את לא רוצה ילדים? חמש שנים ובלי ילדים! אין לנו בעיות פוריות! למה לעזאזל רק את קובעת מתי להיכנס להיריון?! רק בגלל שיש לך רחם?! בתקופת החיזורים ידעת לדבר יפה מאוד לא על ילד אחד אלא על ילדים! "אני רוצה שלושה ילדים... זה יפה לראות שלושה ילדים דרך המראה יושבים באוטו, זאת משפחה"

א. דהירה: ומה אתה חושב, שלא רציתי לדחוף עגלת תינוק ברחובות ולשיר לתינוק שירים מקוטעים בשעת טיול יומי כדי להרגיע אותו ו-או-תי?
בחודשים הראשונים של החיזור, הכול היה דבש, היית אדם כל כך קשוב, אכפתיות, מלא תשוקה... מרומנטיקן שהפכת לכלומניקן(!)
לצערי לא היית פרטנר, בקושי טפלת בכלב. ואני לתומי חשבתי שהתחתנתי עם גבר משתף ומשתתף!

א. גורי: ולמה לא השתתפתי?

א. דהירה: (בלעג קולני.) תיכף תגיד לי שזה בגלל שאני כל הזמן אומרת לך מה לעשות...

א. גורי: (נכנס לדבריה) כי את אישה שאוהבת לנדנד לבעלה על שפופרת משחת שיניים שהצ'ופצ'יק שלה לא סגור כראוי: (מחקה אותה)
"למה הבגדים זרוקים בכל מקום? למה המהפכה בחדר השינה?
למה לא הוצאת את הנעליים המסריחות שלך למרפסת?..."
(עונה לעצמו.) "סבלנות, עוד לא התעוררתי!"

א. דהירה: אני לא עוזרת הבית שלך?!

א. גורי: במשך שנים חייתי לבד והיה לי הרבה יותר שקט נפשי... רק אחרי שהבנתי שבדידות יתר יכולה להשפיע על הבריאות הנפשית שלי, החלטתי שאני צריך להתחתן...

א. דהירה: זאת אומרת שעשית לי טובה?!
אני זו שעשית לך טובה!

א. גורי: הירגעי, זה היה הרבה לפני שהיכרנו.

א. דהירה: והיום אתה כל היום יושב בבית ולא עושה כלום! כלום!!! לא כותב, חי בסרט, חולם להיות משורר ולא מצליח –רק ככישלון אתה מצליח! תמשיך לשבת וגרד את הביצים שלך.

א. גורי: ואת תמשיכי לצייר את; "ציורי מערות" שאף אחד לא מבין איך אדם הקדמון הגיע אליך.

א. דהירה: ...מתי בפעם האחרונה הכנסת משכורת הביתה?

(שתיקה קלה)

מתי?!

מי מפרנס את הבית?

אתה?

בגללך הפסקתי לצייר.

אתה עצלן-נצלן ובטלן!

א. גורי: הנה כל החרא... יותר טוב שלא אמשיך...

{מהצד, לגורי}

דהירה: בפיהם, הם קוברים את העתיד שלהם.

א. גורי: זאת הדוגמא שקיבלת מההורים שלך? ככה אמא שלך לימדה אותך לדבר אל בעלך?

א. דהירה: (קוטעת אותו באיום) ...לעולם!

(קרוב אליו, באיום) לעולם אל תזכיר את הורים שלי!!!

א. גורי: את יכולה לדבר על ההורים שלי.

א. דהירה: להורים שלנו אין שום חלק במריבות שלנו, הם הורים קדושים! אני מזהירה אותך! את התלונות שלך על ההורים שלי, תוריד מסדר היום, ואל תשתף אותם בשום צורה!

א. גורי: מה את רוצה?

א. דהירה: אני יודעת שאתה נהנה להעלות את ההורים שלי בכל הזדמנות כדי להכעיס אותי.

א. גורי: מה כבר אמרתי עליהם, שהם דוגמה? כל הורה הוא דוגמה.

א. דהירה: אל תזכיר אותם! ברור?!

א. גורי: תשלטי על הפיזזים הקצרים שלך.

א. דהירה: בשנים האחרונות אתה מקצר לי את הפיזזים.

א. גורי: אם הכול רע ואין טוב, את רומזת על גירושים? בואי נתגרש, וכל אחד יחזור למלונה שלו.

א. דהירה: דיברנו כמה וכמה פעמים ואתה כל יום מפר הסכם אחר. סיכמנו שאף פעם לא מדברים על גירושים! לא משנה אילו מילים אנחנו זורקים זה לזו, סיכמנו שאף פעם לא מזכירים את המילה "גירושים". זאת המילה הכי מסוכנת. כשאתה מדבר על גירושים – קח בחשבון שיכול להיות שאסכים ואתה תצטער כל החיים.

{א. גורי מרוב זעם זז הצידה נרגש.}

{דהירה לגורי מהצד.}

דהירה: היא צודקת, ברגע שהמילה "גירושים" נכנסת ללכסיקון מתחילה הדרדרות מסוכנת לכיוון הזה.

א. גורי: את יותר מדי אימפולסיבית, את בהתקף של כעס.

א. דהירה: כן? ומה תעשה לי?

{א. גורי עומד לעזוב את המקום}

א. דהירה: לאן את בורח?!

א. גורי: אני לא יכול להתמודד אתך. אין לי יותר כוחות נפשיים לשמוע אותך.

א. דהירה: אם אתה יוצא עכשיו מהבית, בעיני זאת תהיה התנהגות שמבשרת את הסוף.

א. גורי: אני רוצה לצאת קצת החוצה, להרגיע את הרוחות.

א. דהירה: בשביל להרגיע את הרוחות, הלילה תלך לישון לבד!

א. גורי: זה לא יהיה עונש - אלא תענוג.

א. דהירה: תישן בכורסה!...

עכשיו לך, תברח לחצר, לך להתעלל בכלב. לך תרצח אותו. לעולם לא אסלח לך. איך נהגת להגיד: (מחקה אותו בלעג) "הוא מפריע לי להתרכז בשירה... הוא נובח על כל עובר ושב"

א. גורי: יום ולילה נבח כמו מטורף, עד היום אני לא מצליח להבין איך הוא הצליח לנבוח עם גידול בגרון, ולמרבה הצער, אי אפשר היה לנתח את מיתרי הקול ולהשתיקם. המסכן חיפש גלגל הצלה.

א. דהירה: ואתה עזרת לו. אתה רוצח.

א. גורי: אני לא הרגתי אותו! גם אם תחזרי על זה מיליון פעם, זה לא אומר שאת צודקת. הוא מת מוות טבעי. כמה פעמים אני צריך לסביר לך ואת עדיין מסרבת להאמין.

א. דהירה: שמעתי אותך מהבית צועק עליו וחונק אותו.

א. גורי: (בתדהמה) "חונק אותו?!"...

(ככעס לעצמו) האישה הזאת מטריפה את דעתי!

(ל-א. דהירה.) טלטלתי אותו כדי להעיר אותו מדום הלב שקיבל! נכון, צעקתי צעקה אחת, והוא השתתק. מת במקום. ניסיתי לעשות לו החייאה מפה לפה... (יורק מהגועל). טלטלתי אותו, לא עזר... תמשיכי, כי הפרצוף החמוץ וההתנהגות שלך לפני הכעס, מסבירים את הכעס.

(בזעם) ג'וני היה תמיד משוחרר בחצר, לא עזר לקשור אותו, כי הוא הצליח תמיד להשתחרר, היה לו צוואר כזה רחב, ולמרות גודלו הוא נבהל מהצעקה ומיד נפח את נשמתו. עכשיו אני שואל אתכם, איך אני יכול לישון לידה באותה מיטה בידיעה שהיא חושבת אותי לרוצח? אני הוא שפוחד לישון לידה מהפחד שהיא תחשוב שאני רוצח. אחרי שהכלב מת, כל לילה לפני השינה הייתה מסתכלת עלי בחשדנות, היא לא מצליחה להירדם וגם לא נותנת לי להירדם. עברתי לישון מקופל בכורסה. אחרי שראתה שאני הולך כבר עקום לגמרי, ריחמה עלי וקראה לי לישון במיטה. כך הלכנו לישון באווירה מתוחה. היא הפנתה לי את גבה, ואני גם הפניתי לה את הגב. עד ששנינו נרדמנו. כשהתעוררנו בבוקר הכעס היה לעבר, ואני מרגיש את השותפה שלי לחיים מסתכלת עלי מקרוב ומחייכת. אני פוקח את העיניים עם חיוך. סוף המריבה? לא!

כי אחר כך היא דוחפת את הלשון שלה לתוך פה שלי ואני שונא נשיקות צרפתיות, לא מסכים שלשון לא שייכת לי תטייל לי בחלל הפה. בקושי אני מסתדר עם הלשון שלי. אני לא כשיר לדברים האלה. והכול מתחיל מהתחלה.

האור יורד מעל דהירה וגורי.

תמונה 8

האלטר אגו הולכים לחדרם ולוקחים כל אחד/ת גולגולות אדם, והולכים בשביל של אור מהחדר ועד למריצה.

א. דהירה עוצרת על השביל. חרדה. מביטה סביבה.

א. גורי: (בדאגה) מה קרה?

א. דהירה: (בחרדה) איפה הצל שלי?

א. גורי: (בדאגה) ואיפה שלי?

א. דהירה: אין לנו צל! משמע שאנחנו לא קיימים!?

א. גורי: (בוחן את סביבתו. ובסוף מביט למעלה.) אולי בגלל שהשמש ממש מעלינו.

לתוך כדי הליכה למריצה ושניהם מדקלמים את השיר:

"בתוך כאב בוער"

בְּתוֹךְ כְּאֵב בּוֹעֵר, וְכָל מָה שֶׁמְסַבֵּיב רִיק.
מִוֶּתֶר עַל הַחַיִּים וְהוֹלֵךְ לַתְּחִיתִית הַתְּהוֹם.
לְפָעַמִּים בּוֹדֵק אֶת הַמַּיִם,
אִם הֵם רוֹתְחִים אוֹ קְפוּאִים,
עִמְקִים אוֹ רְדוּדִים, לְקַפֵּץ רֹאשׁ לְהַתְּפוּצֵץ,
לֹא רוֹצֵה לְהִתְאַבֵּד עִם אֲכֻזָּה,
חַיִּי עַד לְקִצָּה הַיְכָלֶת.
נִמְצָא בְּסִירָה בְּמַיִם סוֹעֵרִים,
זָרַע פָּגוּם וְחֶסֶר תּוֹעֵלֶת, וְהִסְרָה מְטִלְטֶלֶת.
לְחִיּוֹת תְּמִיד עִם הָאֲנֻשׁוֹת, נְגוּדִים בְּחִלּוּמוֹת,
עֹבְרֵתִי כְּבֵרֶת דְּרֹךְ בְּמָקוֹם שֶׁלֹּא עוֹבְרִים בּוֹ אֲנָשִׁים
כָּל יוֹם הָיָה בְּשִׁבְלִי לְהַפֵּךְ אוֹתוֹ לְיוֹם שֶׁחָלַף...

מחייכים. מניחים את הגולגולות במריצה ומפזרים מעליהן עלים.

אור יורד.